

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 maja 2020 r. – Komisja Europejska / Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-276/19) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Odstępstwa – Środki upraszczające i zapobiegające uchylaniu się od opodatkowania lub unikaniu opodatkowania – Artykuł 395 ust. 2 – Obowiązek państw członkowskich poinformowania Komisji o szczególnych środkach mających na celu uproszczenie procedury poboru VAT – Istotna zmiana pierwotnie zgłoszonego środka)

(2020/C 240/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: X. Lewis i J. Jokubauskaitė, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: F. Shibli, pełnomocnik, wspierany przez O. Thomasa, QC, i R. Hilla, barrister)

Sentencja

- 1) Wprowadzając nowe środki upraszczające, rozszerzające zerową stawkę oraz wyjątek względem podstawowego wymogu prowadzenia ewidencji podatku od wartości dodanej, przewidziane w Value Added Tax (Terminal Markets) Order 1973 [zarządzeniu w sprawie wspólnego podatku od wartości dodanej (rynki terminowe) z 1973 r.], zmienionym Value Added Tax (Terminal Markets) (Amendment) Order 1975 [zarządzeniem w sprawie podatku od wartości dodanej (rynki terminowe) (zmiana) z 1975 r.], bez złożenia wniosku do Komisji Europejskiej, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, które ciążyą na nim na mocy art. 395 ust. 2 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej.
- 2) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 206 z 17.6.2019.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 14 maja 2020 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – FMS, FNZ (C-924/19 PPU), SA i SA junior (C-925/19 PPU) / Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság

(Sprawy połączone C-924/19 PPU i C-925/19 PPU) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Polityka azylowa i imigracyjna – Dyrektywa 2013/32/UE – Wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej – Artykuł 33 ust. 2 – Podstawy niedopuszczalności – Artykuł 40 – Kolejne wnioski – Artykuł 43 – Procedury na granicy – Dyrektywa 2013/33/UE – Artykuł 2 lit. h) oraz art. 8 i 9 – Zatrzymanie – Zgodność z prawem – Dyrektywa 2008/115/WE – Artykuł 13 – Skuteczne środki odwoławcze – Artykuł 15 – Środek detencyjny – Zgodność z prawem – Prawo do skutecznego środka odwoławczego – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Zasada pierwszeństwa prawa Unii)

(2020/C 240/35)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: FMS, FNZ (C-924/19 PPU), SA et SA junior (C-925/19 PPU)

Strona pozwana: Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság

Sentencja

- 1) Artykuł 13 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, na mocy którego dany obywatel państwa trzeciego może zakwestionować zmianę przez organ administracyjny państwa powrotu wskazanego we wcześniejszej decyzji nakazującej powrót jedynie w drodze odwołania wniesionego do organu administracyjnego, przy czym późniejsza kontrola sądowa decyzji tego organu nie jest zagwarantowana. W takiej sytuacji zasadę pierwszeństwa prawa Unii oraz prawo do skutecznej ochrony sądowej zagwarantowane w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że zobowiązują one sąd krajowy rozpoznający środek odwoławczy mający na celu podważenie zgodności z prawem w świetle prawa Unii decyzji nakazującej powrót polegającej na takiej zmianie państwa powrotu do uznania się za właściwy do rozpoznania tego środka odwoławczego.
- 2) Artykuł 33 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu pozwalającemu na odrzucenie jako niedopuszczalnego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej z tego powodu, iż wnioskodawca przybył na terytorium danego państwa członkowskiego przez państwo, w którym nie jest on narażony na prześladowanie lub ryzyko doznania poważnej krzywdy w rozumieniu przepisu krajowego transponującego art. 15 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony, lub w którym zapewniony jest odpowiedni stopień ochrony.
- 3) Dyrektywę 2013/32 w związku z art. 18 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz zasadą lojalnej współpracy wynikającą z art. 4 ust. 3 TUE należy interpretować w ten sposób, że w przypadku decyzji o odrzuceniu wniosku o udzielenie azylu decyzją, którą utrzymano w mocy prawomocnym orzeczeniem sądowym przed stwierdzeniem niezgodności omawianej decyzji o odrzuceniu wniosku z prawem Unii, organ rozstrzygający w rozumieniu art. 2 lit. f) dyrektywy 2013/32 nie jest zobowiązany do ponownego rozpatrzenia tego wniosku z urzędu. Artykuł 33 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2013/32 należy interpretować w ten sposób, że istnienie wyroku Trybunału stwierdzającego niezgodność z prawem Unii uregulowania krajowego pozwalającego na odrzucenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej jako niedopuszczalnego ze względu na to, że wnioskodawca przybył na terytorium danego państwa członkowskiego przez państwo, w którym nie jest on narażony na prześladowanie lub ryzyko doznania poważnej krzywdy lub w którym zapewniony jest odpowiedni stopień ochrony, stanowi nowy element dotyczący oceny wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej w rozumieniu tego przepisu. Ponadto wspomniany przepis nie ma zastosowania do kolejnego wniosku w rozumieniu art. 2 lit. q) tej dyrektywy, jeżeli organ rozstrzygający stwierdzi, że ostateczne odrzucenie wcześniejszego wniosku jest sprzeczne z prawem Unii. Rzeczony organ ma obowiązek to stwierdzić, gdy sprzeczność ta wynika z wyroku Trybunału lub została w sposób incydentalny stwierdzona przez sąd krajowy.
- 4) Dyrektywę 2008/115/WE i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową należy interpretować w ten sposób, że nałożony na obywatela państwa trzeciego obowiązek stałego przebywania w strefie tranzytowej, której obszar jest ograniczony i zamknięty, w obrębie której przemieszczanie się tego obywatela jest ograniczone i nadzorowane oraz której obywatel ten nie może zgodnie z prawem opuścić według własnej woli w żadnym kierunku, stanowi pozbawienie wolności, jakie cechuje „środek detencyjny” lub „zatrzymanie” w rozumieniu tych dyrektyw.
- 5) Artykuł 43 dyrektywy 2013/32 należy interpretować w ten sposób, że nie zezwala on na zatrzymanie osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową w strefie tranzytowej przez okres dłuższy niż cztery tygodnie.
- 6) Artykuły 8 i 9 dyrektywy 2013/33 należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, by, po pierwsze, osoba ubiegająca się o udzielenie ochrony międzynarodowej mogła zostać zatrzymana jedynie z tego powodu, iż nie jest w stanie zaspokoić swoich potrzeb ze względu na brak środków utrzymania, po drugie, zatrzymanie to miało miejsce bez uprzedniego wydania uzasadnionej decyzji nakazującej zatrzymanie i bez badania konieczności i proporcjonalności takiego środka, oraz po trzecie, nie istniała żadna kontrola sądowa zgodności z prawem decyzji administracyjnej nakazującej zatrzymanie tego wnioskodawcy. Natomiast art. 9 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że nie wymaga on od państw członkowskich, aby ustanowiły maksymalny okres zatrzymania, pod warunkiem że ich prawo krajowe gwarantuje, iż zatrzymanie może być stosowane jedynie dopóty, dopóki ma zastosowanie uzasadniająca je podstawa, oraz że postępowania administracyjne związane z tą podstawą są prowadzone z zachowaniem należytej staranności.

- 7) Artykuł 15 dyrektywy 2008/115/WE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, by, po pierwsze, wobec obywatela państwa trzeciego można było zastosować środek detencyjny jedynie z tego powodu, iż wydano wobec niego decyzję nakazującą powrót i że nie jest on w stanie zaspokoić swoich potrzeb ze względu na brak środków utrzymania, po drugie, ów środek detencyjny został zastosowany bez uprzedniego wydania uzasadnionej decyzji nakazującej zastosowanie środka detencyjnego oraz bez zbadania konieczności i proporcjonalności takiego środka, po trzecie, nie istniała żadna kontrola sądowa zgodności z prawem decyzji administracyjnej nakazującej zastosowanie środka detencyjnego, oraz po czwarte, czas trwania tego środka detencyjnego mógł przekraczać 18 miesięcy i środek ten mógł być utrzymywany, pomimo że nie trwały już przygotowania do wydalenia lub nie był już on wykonywany z wymaganą należyłą starannością.
- 8) Zasada pierwszeństwa prawa Unii oraz prawo do skutecznej ochrony sądowej zagwarantowane w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że w braku przepisu krajowego przewidującego kontrolę sądową zgodności z prawem decyzji administracyjnej nakazującej zatrzymanie osób ubiegających się o ochronę międzynarodową lub obywateli państw trzecich, których wniosek o udzielenie azylu został oddalony, zobowiązują one sąd krajowy do uznania swojej właściwości do orzekania w przedmiocie zgodności z prawem takiego zatrzymania i upoważniają ten sąd do natychmiastowego zwolnienia zainteresowanych osób, jeżeli uzna on, że zatrzymanie to jest sprzeczne z prawem Unii.

Artykuł 26 dyrektywy 2013/33/UE należy interpretować w ten sposób, że wymaga on, aby osoba ubiegająca się o udzielenie ochrony międzynarodowej, której zatrzymanie uznane za niezgodne z prawem ustało, mogła powołać się przed sądem właściwym zgodnie z prawem krajowym na przysługujące jej prawo do uzyskania albo świadczenia pieniężnego umożliwiającego jej zakwaterowanie, albo zakwaterowania w naturze, przy czym sąd ten ma zgodnie z prawem Unii możliwość zarządzenia środków tymczasowych do czasu wydania prawomocnego orzeczenia.

Zasadę pierwszeństwa prawa Unii i prawo do skutecznej ochrony sądowej zagwarantowane w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że w braku przepisu krajowego przewidującego kontrolę sądową prawa do zakwaterowania w rozumieniu art. 17 dyrektywy 2013/33 nakładają one na sąd krajowy obowiązek uznania się za właściwy do rozpoznania środka prawnego zmierzającego do zagwarantowania takiego prawa.

(¹) Dz.U. C 161 z 11.5.2020.